

Alguns règims verbals confusos: *recórrer, apel·lar, acudir, impugnar*

Un dels significats del verb *recórrer* és ‘interposar un recurs davant una instància superior contra una resolució dictada per un òrgan administratiu o judicial inferior’, i es fa servir sovint en el llenguatge jurídic.

Amb aquest significat, aquest verb és intransitiu, i es pot construir de manera absoluta (sense complement) o bé amb un complement verbal.

En el segon cas, aquest complement s'introdueix generalment amb la preposició *contra* si el complement és la resolució que ha pres un òrgan, amb la preposició *en* si el complement és un tipus de recurs, i amb les preposicions *a* i *davant* si el complement és la institució judicial o arbitral en la qual es presenta el recurs.

Sempre hi ha la possibilitat de **recórrer**. (*sense complement*)

Ha presentat un recurs per a **recórrer contra** la resolució judicial. (*resolució*)

Les resolucions del jutge de vigilància penitenciària en matèria d'execució de penes es poden **recórrer en** apel·lació i queixa. (*tipus de recurs*)

Els advocats de l'empresa **recorreran al / davant del** Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. (*institució en la qual es presenta el recurs*)

Però per influència del castellà, en què amb aquest mateix significat també pot ser transitiu, sovint fem servir incorrectament el verb *recórrer*.

El abogado recurrió la sentencia.

L'advocat va **recórrer la sentència**.

L'advocat va **recórrer contra la sentència**.

Per tant, tampoc pot usar-se en frases passives ni com a participi en concordança amb un substantiu o un pronom.

La sentència no és ferma, i encara **pot ser recorreguda**.

La sentència no és ferma, i encara **s'hi pot recórrer**.

La sentència no és ferma, i encara **pot ser objecte de recurs**.

La resolució **recorreguda** és nul·la de ple dret.

La resolució **contra la qual es recorre** és nul·la de ple dret.

La resolució **objecte de recurs** és nul·la de ple dret.

Amb el mateix significat de *recórrer*, en català disposem d'altres verbs, com ara *apel·lar* i *acudir*.

La part demandada va **recórrer contra** la sentència davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

La part demandada va **apel·lar contra** la sentència davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Pretén **recórrer en** empara davant del Tribunal Constitucional.

Pretén **acudir en** empara davant del Tribunal Constitucional.

Finalment, també tenim el verb *impugnar*, amb el mateix significat que *recórrer*. En aquest cas, però, pot funcionar com a verb transitiu i com a verb intransitiu.

El president va **recórrer contra** el resultat de les eleccions.

El president va **impugnar** el resultat de les eleccions. (*ús transitiu*)

Es pot **recórrer en** alçada davant del Ministeri.

Es pot **impugnar en** alçada davant del Ministeri. (*ús intransitiu*)